

ваше празна приказка. Трѣбвало да дода въ затвора и да разбере колко е било нужно да има човѣкъ срамъ предъ хората. Спомнямъ си кога отивахме на плѣвене и ти се спираше да гледашъ срамичето.

И сега като че гледамъ това бѣло цвѣте съ дребнитѣ цвѣтчета, като бисерчета и средъ тѣхъ се чернеятъ нѣколко зрънца. Ти откъсваше цвѣта и съ въздишка ни казваше:

Въ старо време, когато е имало срамъ у хората, черното въ цвѣта било колкото човѣшко око, а сега останало колкото птича зеница. А следъ време, казваше ти, че съвсемъ щѣло да се изгуби черното. Защото срама щѣлъ да изчезне.

Внучето отвори уста, ала дѣдо му го спрѣ.

Той мислѣше: видишъ ли какъ е запомнилъ за срамниче-